

novoty nedovolených, nemůže se odvolací soud pustiti do věcného přezkumu jejich právního posouzení a do rozboru, zda v tom směru odporují předpoklady odvolacího soudu spisům. Proto dovolání nebylo lze vyhověti. Vyhlášení konkursu za odvolacího řízení mělo sice v zá-pětí přerušeni sporu, ale nemělo toho účinku, že by ve sporu byly pak přípustné námitky nové, vplynuvší teprve z toho, že byl vyhlášen konkurs.

Čís. 12307.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Jako domiciliát může býti udán kdokoliv, vyjímajíc směnečníka u cizí směnky a výstavce u vlastní směnky, může jím býti zejména i výstavce cizí směnky, remitent, indosant; jen, je-li udán směnečník cizí směnky nebo výstavce vlastní směnky jako domiciliát, jest sice směnka domicilována, ale s nevyplněným domicilem.

Domiciliát není ovšem směnečně zavázán ani směnečně oprávněn, nýbrž jest jen akceptantovým plnomocníkem, jsa zmocněn k placení jako akceptantův orgán, a účelem jeho ustanovení jest, že akceptant se zpravidla postará o směnečnou úhradu u domiciliáta a nemá se od něho žádati, by měl sám směnečnou částku pohotově.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv II 944/32.)

Směnečný platební příkaz proti přijatelům směnky ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: V adrese zažalované směnky jsou uvedena jména obou žalovaných a jako bydliště prvžalovaného jsou udány P., spolužalované J. Pod adresou je razítkem vytištěna doložka »Splatno u firmy R. v Uh. Hradišti«. Hledíc k tomuto obsahu směnky jest nesprávný názor napadeného rozsudku, že jde jen o označení platební, nikoliv o domicil (§ 22 směn. zák.). Neboť o platebně lze mluviti jen, je-li platební místo ve směnce udané v trasátově bydlišti. Ale tomu tak není v souzeném případě, kde místo platební jest odlišné od bydliště trasátů. Zažalovaná směnka je proto směnkou domicilovanou, avšak bez údaje domiciliáta. Podle § 22 odst. (1) věta druhá směn. zák. má se v takovém případě za to, že směnečník sám chce platiti v platebním místě. Přes to však nemělo opominutí včasné protestace pro neplacení v zápětí ztrátu směnečných práv proti žalovaným příjemcům, ježto účinek tento nastává jen v tom ojedinělém případě, jde-li o domicilovanou směnku s vyplněným domiciliátem (§ 39 (2) směn. zák.). Směnka se měla zaplatiti u firmy R. (jež byla výstavcem a indosantem), jest však jasné, že firma R. sama neměla směnku zaplatiti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

S hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. bylo by dovolání opodstatněno a musil by směnečný platební příkaz býti zrušen proti dovolatelům z důvodu, že nebyl ve smyslu § 39 (2) sm. zák. včasně učiněn protest pro neplacení u domiciliáta, ovšem za předpokladu, že na směnce ze dne 26. června 1930 nebyla doložka »splatno u fy R., Uh. Hradiště« škrtnuta v době, kdy bylo potřebí učiniti protest. Tato okolnost je pro spor rozhodující. Dovolatelé ve směnečných námitkách uplatnili zánik směnečných závazků podle § 39 (2) sm. zák., protože šlo o domicilovanou směnku, u níž nebyl protest učiněn, ač jako domiciliát byla udána jiná osoba než majitel směnky. Správně sice uznal odvolací soud, že jde tu o domicilovanou směnku, poněvadž místo platební bylo rozdílné od bydliště směnečníků (§ 22 (1) sm. zák.), a že tu nešlo jen o platebnu, jak mylně za to měl soud první stolice, ale nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, pokud má za to, že nebyl udán domiciliát, a že proto nebylo třeba protestu podle § 39 (2) sm. zák. Z doslovu celé doložky jasně plyne, že i osoba domiciliáta, firma R., je udána. Jako domiciliát může býti udán kdokoliv, vyjímajíc směnečníka u cizí směnky a výstavce u vlastní směnky, může jím býti zejména i výstavce cizí směnky, remitent, indosant, a jen, je-li udán směnečník cizí směnky nebo výstavce vlastní směnky jako domiciliát, je sice směnka domicilována, ale s nevyplněným domicilem. Toho však v tomto případě nebylo. S názorem odvolacího soudu, že firma R. sama neměla směnku zaplatiti, nelze souhlasiti, pokud jde o zákonný požadavek včasné protestace, se zřením na právní povahu domiciliáta a účel jeho ustanovení. Domiciliát není ovšem směnečně zavázán ani směnečně oprávněn, nýbrž je jen plnomocníkem akceptantovým (Rouček: Československý zákon směnečný, Kompasové 2. vydání, str. 140—141), jsa zmocněn k placení jako akceptantův orgán, a účelem jeho ustanovení jest, že akceptant se zpravidla postará o směnečnou úhradu u domiciliáta a nemá se od něho žádati, by měl sám směnečnou částku pohotově. Za tohoto stavu věci bylo by opomenutí protestu v souzeném případě mělo v zápětí podle § 39 (2) sm. z. zánik směnečných práv proti dovolatelům, nešlo tu o neurčitě domicilovanou směnku, kdy neplatí předpis § 39 (2) sm. z. (rozh. čís. 8994 sb. n. s.). Avšak žaloba se opírala o směnku příloha B orig., nižší soudy se jí také dovolávají při řešení řečené námítky, a vycházejí z předpokladu, že je tu doložka, kterou odvolací soud pokládá za doložku domicilní, ač v prvopisu směnky je přeškrtnuta. Nebylo nižšími soudy zjištěno, kdy škrtnutí to se stalo, zda tu bylo již při vyřizování směnečné žaloby a zda snad v opisech směnky pro dovolatele nebylo nedopatřením provedeno, což by bylo zavdalo podnět k řečené námítce, a zda doložka domicilní byla tu ještě v době splatnosti, pokud se týče, kdy by bylo potřebí bývalo učiniti protest. Žalobkyně podle jednacího protokolu ze dne 18. června 1932 popřela povšechně obsah směnečných námitek, tedy neuznala tím to, co uvedeno na opodstatněnou námítky o domicilování směnky a zániku směnečné pohledávky z důvodu § 39 (2) sm. zák., o čemž nabídnut byl dovolateli důkaz výsledkem stran. Důkaz směnkou, jež byla k žalobě připojena, nebyl nižšími soudy podle jednacích proto-

kolů vůbec proveden, a nebyla v tom směru potřebná soudní zjištění o existenci doložky domicilní učiněna a bude v tom směru potřebí, by strany nabídlly potřebné důkazy (§ 182 c. ř. s.) a soud je provedl, ježto budou nezbytné pro vyřízení námítky dovolatelů ve smyslu § 39 (2) sm. z. Rozsudek napadený je v tom směru kusý a nelze jej proto přezkoumati dovolacím soudem, a poněvadž k jeho doplnění bude třeba jednání u soudu první stolice, bylo jej i rozsudek prvního soudu z důvodů §§ 510, 513, 496 c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti soudu prvnímu.

Čís. 12308.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Ne každý dodatek, jenž by byl nepřípustným s hlediska předpisů o firmách, jest již proto v rozporu s dobrými mravy soutěže ve smyslu § 1 zákona.

Označení podniku jako »H-ovo studentské knihkupectví« není závadné s hlediska § 2 zákona.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Rv I 1695/31.)

Ústřední svaz československého studentstva žaloval Bohuslava H-a, knihkupce v Praze, by byl uznán povinným, nadále se zdržeti užívání štítové firmy Studentského knihkupectví, odstraniti toto označení se štítu nad svým závodem a zdržeti se pokud se týče odstraniti toto označení se svých tiskopisů a razítek. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací důvod nesprávného hodnocení důkazů proveden jest jen v tom směru, že soud první stolice prý nesprávně ocenil (neocenil) svědeckou výpověď W-a, nepovažuje přívlastek »studentské« u knihkupectví žalující strany za klamavý, ač svědek ten udal, že žádná ze stran není co do svého skladu neb odběratelstva specialisována ve směru odpovídajícím tomuto označení. Jest sice pravda, že soud první stolice v napadeném rozsudku tuto část svědkovy výpovědi zvlášť nezdůrazňuje, avšak soud první stolice svůj úsudek o tom, že přívlastek »studentský« při označení knihkupectví strany žalované není klamaný, opírá o další zjištěné skutečnosti, že její závod jest v bezprostřední blízkosti učelišť, že studentstvo v hojném počtu chodí okolo jeho závodu a závod jeho též hojně navštěvuje, jakož i, že větší část skladu žalovaného zaujímají knihy školní. I když svědek W. udal, že knihkupectví žalovaného právě tak, jako strany žalující není ani největším, ani »specielně studentským knihkupectvím«, není tím nikterak otřesen nebo dokonce vyvrácen názor soudu první stolice, s nímž proto podle § 498 c. ř. s. i soud odvolací se stotožňuje, že označení knihkupectví žalovaného »studentským« má své odůvodnění právě v obchodní a hospodářské povaze a v převládajícím rázu podniku, jenž zřízen byl v době, kdy ještě jiného studentského knihkupectví nebylo, svým označením nejen nechtělo ale ani nemohlo tehdy jiný podnik toho druhu konkurenční ohrožovati, nebo obecenstvo klamati, nýbrž jen naznačiti, že počítá na studentstvo, jako na své hlavní zákaznictvo a míní se jeho potřebám a přáním specielně přizpůsobiti a věnovati. Pokud jde o výtku